

In hvaležen Ti bodem iz dna pomlajenega srca.

Vse Tvoje bolečine prevzamen in pokažem Ti pot do sreče....

Ti me ne slušaš.

Dejal sem, da mi je ostal hladni razum, a vendar blaznim. Nemogoče zahtevam. Lazarja v mojih prsih ne obudi nobena sila...

Prav imaš.

Ne blaznim, ne. To je bilo le za trenotek. Čelo mi je povsem mrzlo. Dokažem Ti, da mi je ostal hladni razum,

Sreče iščeš?

Jaz poznam pot. Izdal mi jo je eleganten vrag, ki se mi je predstavil, kot duh našega časa.

Ljubežen želiš....?

Ha, ha, ha!

Čuješ, kako se krohota vrag?

Sreče, sreče si dejala!

Bodi zadovoljna s srečo, pa ne zahtevaj še ljubezni. Sreče je tudi na zemlji dovolj brez ljubezni....?

V srcih — v srcu — v sanjah — —?

Poišči bogastva! To je tako lahko! Igračka! Šala! In v bogastvu je sreča. Veruj! Saj pravi to ves svet!

Ti nočeš? — Nočeš?

Prav imaš: jaz blaznim.

Misli mlade....

Spisala Bogomila.

Kako! — Spet nekaj novega! — Od kedaj pa so se rodile komu, recimo stare misli... In vendar, dragi bravec, ostanem pri tem naslovu! — Brez zamere! — Mlade misli se mi rode v duši... A ustvarja se mi v njih ona jasna, črnolepa slika moje mladosti....

Breskrbna deklica sem tekala po domačih livadah. — Gozdíček in potoček — ob potočku pa tratica s prelestnim cvetjem! — In tam sem nabirala pisanih cvetic ter jih brezčutno metala v vodo.... In radovala sem se — ko so se vali igrali z drobnim cvetjem....

Nisem vedela, da vzamem cvetju življenje, ako je potrgam.... In trata je bila nasejana s pozantnimi cvetlicami, ni jih torej nedostajalo, če sem jih tudi h krati celo pest vsula v vodo...

Spominjam se pomladi — lepe pomladi, — kakor se spominjam svoje mladosti. Topla sapica je vela v naravi.... ki se je uprav vzbujala iz zimskega spanja. — Solnčiče je obsevalo še tedaj gole griče in dole... V krepko duhteči, pomladni vzduh pa se je glasila škrjančeva pesem.

Hodila sem ob solnčnem gozdnem porobju, sladko opojna vonjava vijolic me je izvabila tje... Trgala sem jih, toda ob trnju so mi krvavele roke... Pa nisem se zmenila dosti za to! Vijolice so mi bile najdražje cvetice... Božala in negovala sem jih, kakor prave ljubljenske....

Vijolice so navadno drage cvetice! Koliko lepše ste mi duhtele tedaj — ko mi je cvela pomlad življenja... Kako ljubko se je glasil škrjančev spev, — srce umevalo ga je drugače, nego ga umeva sedaj...

Zamaknjena sem zrla mlado prirodo, — zatopljena v sladke čute sem poslušala mehko pesem... V mladi duši pa mi je zavladata sladka misel o božji naravi — kakor predslutnja priproste otroške poezije....

* * *

Mineval je dan za dnevom, — cvetje se je rajalo za cvetjem. Vsak dan je bilo krasneje in prijetneje pod milim nebom...

Povsod cvetje in cvetje — a v srcu mojem najlepša pomlad.

A takrat se nisem zavedala svoje sreče in radosti!

Začela se je hladna jesen.... Moje cvetice so venele in bledele ter povešale drobne glavice. — Gosta megla je preoblekla zjutraj dofino v temen ovoj. — In solnce ni moglo kmalu prodrati z bledimi žarki tega zagrinjala...

Zamišljena sem zrla umirajočo prirodo. — Ni bilo čuti več škrjančeve pesmi — ne slavčevega speva. Jata črnih vran se je kričaje podila pod nebom ter posedala na golo strn...

Nisem hodila več v gozdiček k potočku... mrzlo je bilo tam in studena rosa ni minila ves dan! Le malokje je bilo videti pozno jesensko cvetico z bledimi peresci... Raz vej pa se je usipalo orumenelo listje na tla ter vršelo, tajno vršelo...

Bilo je na vseh mrtvih dan... Šla sem z materjo na pokopališče... Bilo je tam mnogo ljudi, ki so rahljali s travo obrasle grobe! In na grobe so devali vence iz jesenskih rož vedno zelenega bršljina, rožmarina, zelenike in srobotja... Vmes pa so vpleli bele in rudeče jagodice, ki so še dičile v gozdu brezperesno grmovje....

In zdelo se mi je, da cveti tu pomlad, — pomlad življenja in sreče...

Nekaj dni pozneje sem se igrala na domačem vrtu... Nanosila sem si cvetja — kar ga je bilo naokoli — in zelenega listja s črnega trna i ograje... Zrahljala sem gredico... nasula nanjo nabranega listja in cvetja... ter žalovala... Po čem? Po mladem in prelestnem cvetju pomladanskem, kojemu je izkopala jesen velik grob.

Pazimo na našo deco!

Spisal Jos. Korošec.

Lepša čednost, katera naj diči srce in um vsakega otroka, je ubogljivost. Otrok pa mora ubogati ne le svoje roditelje, temuč tudi svoje odgojitelje, v obče vse, kateri imajo oblast nad njim. Neubogljivo dete je vedno le v nejevoljo ljudem, med tem ko je uljudno in ubogljivo dete ljubo vsem ljudem.

Ako opazujemo razne družine, zapazimo lahko takoj gnezdo neubogljivosti. Namesto, da bi silili stariši takoj v pričetku otroke ubogati in bi se ne udajali otrokovi želji, popuščajo, da ostaja njihovo povelje neizvršeno. Če se to večkrat ponavlja, zapazi otrok kmalu, da roditeljevih povelj ni potreba strogo izvrševati in se potem čedalje manj zmeni za kakove ukaze ter deluje po svoji volji.

Na ta način se nevidno izcimi že v zgodnji mladosti samovolja in nagon k neubogljivosti in tako deco roditelji prav težko ukrote in vzgoje. Popolnoma napačno je mnenje mnogih roditeljev, ako menijo, da prava vzgoja otroka naj se prične še le s tretjim ali četrtnim letom, ker je še le od te dobe razum otroka zadostno razvit. Odgoja mora se pričeti takoj po rojstvu.

V družinah, kjer kraljuje vsled pametnih roditeljev le ubogljivost, zapovedujejo stariši, otroci pa ubagajo. Ako otrok česa želi, prosi uljudno stariše. Če se mu odbije želja, vé dobro, da mora svojo željo opustiti in jo nekako radovoljno opusti. Vse drugače pa je, če je neubogljivost že v otroku vkorenjena. Otroci hočejo doseči s trmo, kar si poželijo, hočejo izsiliti, kar se jim tudi v resnici posreči z vednim nadlegovanjem. To pa ima zle posledke za stariše, še bolj pa za otroka.

Stariši morajo marsikatero nepristojno željo odreči otrokom, navaditi jih samozatajevanja, da se privadijo tako daljnega resnega življenja. Stariši morajo biti strogi, sicer bodo pozneje bitko obžalovali,